

Containern och värdet av ovisshet

ERIK OTTOSON är doktorand i etnologi vid institutionen för kulturanthropologi och etnologi, Uppsala universitet. Hans avhandling är inriktad på möten mellan människor och ting i kommersiella miljöer, och undersöker bruket av föremål, sett utifrån sökarnas perspektiv.

När vi kom fram till containern i Flogsta var den nästan tom, vilket var synd, för den brukade vara det säkraste kortet. Jag gjorde mig ofta ärenden förbi den för att se om det fanns någonting man kunde ta vara på. Rätt ofta fanns det något, som man åtminstone kunde stå och fundera på ett litet tag, även om det inte alltid slutade med att man tog hem det.

David hävde sig upp snabbt som ögat och tittade ned. "Har dom tömt eller är det nån som har...?" "Dom tömde nog idag", svarade jag, "det var helt fullt igår". Jag fick syn på någonting med en karakteristisk form. "Det där verkar vara en dator." "Men det har jag ju redan en", sade David. "Här är ett cykelstyre." "Det var fint faktiskt", svarade jag. David höll fram en grön mössa. "Den här passar till din jacka." "Ja faktiskt."

Många av studenterna som bodde i området var inbegripna i en informell bytesekonomi som kretsade kring containern. Man tog någonting man behövde, och lämnade ifrån sig det man var färdig med. Omsättningen kunde vara väldigt snabb. Om man ställde dit något som det var något värde i, försvann det ofta inom några minuter. För folk som hade ont om pengar eller bodde en kort tid på varje ställe, var möblerandet från containern en snabb ekonomi. Man behövde inte spara pengar eller betala av sakerna under lång tid. De små brister man kunde förvänta sig, var snarast en del av bekvämligheten, eftersom man därför kunde göra sig av med dem utan att sakna dem alltför mycket nästa gång det var dags att flytta. Fynden man plockade in gjorde bara en liten ögla på linjen mellan sin förra ägare och sopstationen. Det var ett tunt ägande, känslomässigt och ekonomiskt.

Detta hindrade inte att man kunde hitta riktiga klenoder, och en del av containerletarna hade som specialitet att söka ut verkliga antikviteter. En del av det som

hamnade i containern var trots allt uppskattade ting, som man rensat ut med en viss tvekan. Inte sällan hamnade de saker som kastaren tyckt särskilt mycket om vid sidan av containern, mot väggen. Ibland blev det som en improviserad utställning.

David, som egentligen heter någonting annat, var i trettioårsåldern och hade bott i Uppsala i drygt tio år, och vi var goda vänner. Vid tillfället befann han sig i slutfasen av sina studier, som han finansierade genom studiebidrag och udda jobb. Han bodde tillsammans med sin flickvän som också studerade, och deras ekonomi hade ganska påtagliga begränsningar, något som dock blev mindre kännbart genom deras förmåga att ta vara på saker och ting. Särskilt för David hade containerletandet alltid varit både ett nöje och en möjlighet att spara pengar. Nu hade han lovat mig en intervju och en liten tur runt stadens olika containrar.

RESURSER

”Det här kan man förena med en liten stadsexkursion”, sade David, när vi kryssade oss fram genom Rickomberga, och mötte vårflitiga villaägare som körde skottkärror med kvistar och löv från trädgårdarna. Situationen satte sin prägel på hur det kändes att cykla igenom bebyggelsen. Människorna vi mötte var slängare, vi var upplockare. Det de gjorde stod för arbete och dygd, medan David och jag var ute i skumma ärenden. Jag kände mig en liten aning anklagad av deras blickar, fastän de inte kunde veta vad vi höll på med. När vi lämnade studentområdena, lämnade vi också ett sammanhang där containerletandet var accepterat. Containrarna vi sökte efter, skulle hädanefter inte bara vara fulla av bra saker, utan också

helst stå lite undanskymda, så att vi inte blev upptäckta.

David hittade bra i området. Han hade inte sökt efter containrar här på flera år, men däremot fanns fruktträd som han brukade besöka i närheten. På höstarna hade jag ibland följt med honom på jakt efter päron och äpplen, från träd som stod på ödetomter, i diken, på gräsplättar mellan vägar och sådana ställen. Vi brukade kunna komma hem med kassar fulla med fin frukt.

Inte långt härifrån stod ett päronträd på en skolgård, drog jag mig till minnes, som vi klättrat upp i en lördagsförmiddag något år tidigare. Var dessa träd stod hade han lärt sig under åratals cyklande runt om i staden, berättade han, och jag insåg att hans stad skilde sig en del från min. Där mitt Uppsala mest bestod av områden där kompisar bodde och där bibliotek och barer låg, underhöll David dessutom ett nätverk av platser där man kunde hitta fruktträd, bärmarker, svampdungar och containrar.

*

”Här är en ganska fin slev!”, upptäckte David. Vi stod och tittade i en överfull container. ”Javisst!”, sade jag. ”Perfekt ju.” ”Men jag behöver den inte”, sade han. ”Men den kanske du behöver?” ”Jag tror det”, sade jag och lade den i cykelkorgen.

”Här är det nån som har bemödat sig med att slå in porslinet i tidningspapper innan dom kastade det. Det tycker jag är lite gulligt”, sade David. ”Det är ju också en sån där erfarenhet man gör, att folk stryker sina kläder innan dom slänger dom och så.” Davids containerletande var sammanvävt med känslor omkring hushållning med jordens resurser. För honom var de inslagna soporna dubbelt obegrip-

Containern i Flogsta. Foto: Erik Ottoson.

liga. För det första var det fel att slänga fullt fungerande saker, bara för att man tröttnat på dem eller för att man köpt så mycket prylar att det blivit svårt att få plats med allt. För det andra var det inte riktigt sunt att känna en allt för stor vördnad inför vad som trots allt bara är prylar. Att slå in tallrikar eller stryka kläder som det ändå visar sig att man slänger, tyder på att man bryr sig för mycket om saker och för lite om de resurser som de representerar. Davids containerletande motiverades mest av en ren glädje över sakerna man kunde hitta, men kunde också ta formen av ett slags rituellt återtagande av saker som inte borde ha slängts.

Containrarna är alltid fulla av saker

som är svåra att identifiera. Vad är det för nånting man har framför sig? Vem har kastat det? Och varför? Innehållet kan vara väldigt fantasieggande. Vi hittade några glas, och tvistade om ifall de var senapsglas eller fina glas. I en rullväska låg textilier, som kanske var mattor, kanske någonting annat. En brun sak i sammet med initialer var kanske ett örngott, eller möjligen en halvfärdig väska utan rem. Hursomhelst såg den ut att komma från skolsløjden.

David blev glad när han hittade ett par arbetshandskar, alldeles utan hål. En anorak däremot höll inte måttet. "Såna har jag hittat förr. Många till och med." "Men den är ganska fin", sade jag. "Ja, men det

verkar vara en jäkligt konstig passform." Jag höll med, den såg lite buteljaxlad ut.

Det skramlade till när David fick tag i en burk med något i. Det visade sig vara en burk till, och i den ytterligare en. En babuschka-burk! Och alldeles oanvänd såg den ut. "Extremt fula rosa blommor på", sade han missnöjt. Den var beige, med kurbitsmotiv i ceriserosa. "Det är en sån där grej som det finns risk för att den åker tillbaka." Han var tveksam.

SJÄLSLIG ODLING

Vi höll oss på bakgatorna när vi letade oss in i Luthagen. Allteftersom sjönk solen, och det som varit en väldigt fin marsdag gick över i en sval kväll.

"Det luktar illa", sade David. "Jag tror inte jag vill riva här." Han bet ihop och började leta i vad som mera liknade en serie soptunnor än containrar, på gatan utanför en gård med tvåvåningshus. Det var ganska blandat skräp i dem. Det David tittade i var en packe med vinterkläder, alla i olika blåa nyanser. En jacka synades, men förkastades, liksom ett par handskar med hål i. Det finns en stark laddning kring sopor, särskilt kring de kladdiga, jäsande resterna efter organiskt material. Mary Douglas klassiska motsatspar *rent* och *orent* är i högsta grad relevant i sammanhanget (Douglas 1966).

Kulturgeograferna Nicky Gregson, Kate Brooks och Louise Crewe som studerat secondhandförsäljning av kläder, menar att okända människors kroppar betraktas som "farligare" än andras. Viktigt för secondhandförsäljningen var att kunna beskriva kläderna som rena och obefläckade. "Charity shop clothing relates the discourse of the western, masculine body – sealed, contained and bounded"

(2000:119). David funderade på liknande sätt omkring känslan inför det äckliga.

Det känns som att hemmacontainern är fräschare. Där kan det inte vara äckligt. Man litar på sina grannar. Men när man rör sig i andra områden då är det... det känns lite obehagligare att tänka sig att någon har legat och dött på grejerna eller så. Eller folk kan ju vara inkontinenta och allt möjligt.

Containerletandet utmanar olika sorters beröringsskräck. Det våta, illaluktande och äckliga skapar en sorts problem, medan andra uppstår genom att man måste lära sig lita på föremål som saknar känd historia. Man känner inte deras väsen, och har alltså ingen aning om vad som är att vänta. Ändå var David inte särskilt äckelmagad. Jag frågade honom hur det kom sig att han hade en mer tillåtande syn på det där med rent och orent än många andra. Han svarade: "Jag tror att det är nånting man kan bearbeta. Aktivt, så att säga. Man kan ta det stegvis." Containerletandet hade som sagt en politisk dimension för David, med premisen att utmana normerna i ett materialistiskt samhälle. Att lära sig av med äckelkänslor var ett sätt att ta makten över sitt eget seende, och lära sig se sakerna för vad de verkligen var, i stället för att stirra sig blind på det faktum att någon annan hade dömt ut dem. I containerletandet fanns impulsen att se bortom och bakom konsumtionssamhällets ytor och kulisser. Davids ambition att förbättra sin förmåga att utstå äckelkänslor var en sorts själslig odling.

VÄRDET AV OVISSHET

Lynn Åkesson funderar över den logik som skapar sopor. Kanske gör den också

sopor av vissa människor (Åkesson 2003)? För David var det en relevant fråga. Den intima kontakten med avskräde som containerletandet innebar, var ingenting han pratade om med vem som helst. "Sopigheten" är smittsam. Men för utranterade ting, och kanske också människor, är kastandet inte enkelriktat. Som Kevin Hetherington konstaterar, tycks kastandet aldrig bli riktigt fullbordat. Några rester blir alltid kvar, en doft, ett minne, eller en påtaglig känsla av frånvaro som tinget lämnar efter sig (Hetherington 2004). Och somligt undantas förgängelsen, för att någon kan se ett värde i objektet som inte kastaren ser. När vi cyklade förbi "Open Mind skivbörs", en liten butik i en källarlocal på Höganäsgatan som köpte och sålde begagnade skivor, slog det mig att vi hela tiden passerade verksamheter som syftade till att tillvarata använda saker. På en parkering stod en skåpbil från Myrorna, som det stod "vad vill du skänka?" på. Och vi var alldeles i närheten av Vaksalatorg, på vilket en av landets största loppmarknader tar plats varje lördag året om. Flera mindre secondhandaffärer hade också sina lokaler alldeles i närheten.

Industrisamhällets varor är skapade för att bytas ut innan de slits ut, skriver Cecilia Fredriksson, och därför skapas förutsättningar för loppmarknader (Fredriksson 1996:23). Vid sidan av dem uppfinns också ett stort spektrum av andra sätt att ta till vara de kvarstående kvaliteterna i de utranterade tingen. Överallt där vi cyklade fram fanns tecken på att föremål omsattes, och underkastades bedömningar i olika steg. Fram tonade ett landskap av återanvändningar, och av kritiska bedömningar av begagnade prylar. Vilka saker var helt slut, och vilka skulle få göra ytterligare en resa in i någons hem, och så småningom ut igen? Davids och min cykeltur

ägde rum i mörkret och i skuggan av de mera etablerade formerna, men var bara en verksamhet bland många.

*

David hade med sina containrar och fruktträd mejslat ut ett resurslandskap, som hade en fot i det som andra människor aktivt gjort sig av med, och en i det som de flesta ännu inte hade upptäckt hur man kunde utnyttja. Nyckeln var frånvaron av starka anspråk. Han var väl medveten om att det är förbjudet att plocka upp det andra kastat i containrar och soprum, och att avfallet formellt tillhör kommunen eller det företag som hanterar soporna, och alltså inte saknar ägarskap. Men i akten att kasta någonting hade de moraliska ägarna till sakerna, det vill säga de som brukat dem, i Davids ögon av sagt sig sina anspråk. Det hände att folk som såg honom misstuckte, och kastade gläpord efter honom eller hotade med att ringa polisen. Han hade förståelse för att de kände obehag vid tanken på att någon rotade i det som nyss var deras personliga saker. Men kastandet av fortfarande nyttiga ting såg han som lika moraliskt tveaktigt som hans eventuella brott, och alltså förlorade deras anspråk en del av sin legitimitet. Han tyckte också att många angrepp snarare verkade motiverade av förakt än av kränkta känslor. Som en lösning på problemet fungerade strategin att besöka containrarna diskret och i mörkret. Detta besparade honom sura tillmälen, samtidigt som de som kastat sakerna slapp känna sig kränkta.

Liksom innehållet i containern, tillhörde fruktträden formellt någon annan. Men för det mesta ägdes de inte av någon individ, utan av kommunen, vägverket eller någon bostadsrättsförening. Efter-

som ägarna på så sätt framstod som abstrakta, och för det allra mesta avstod från att själva skörda frukten, uppstod en situation där ägarskapet inte gick att identifiera med någon fysisk person eller aktualiserades genom handling. Många andra hade säkert också lagt märke till det oklara ägarskapet och var också frestade att plocka frukten, men hindrades av tanken på att bli ertappade och förlora ansiktet. Träden kom därför att omges av en osäkerhet om vad som var rätt eller fel. Davids reaktion på detta var att skörda frukten på kvällar och helger, med något av den diskretion som omgav hans containerturer. Inte sällan brukade han först göra sig ärenden förbi träden några gånger för att känna av deras status innan han började plocka. Följderna av att eventuellt ertappas var inte så mycket en fråga om brott och straff, utan mera att hamna i en diskussion där det oklara riskerade att klaras ut. Om träden faktiskt visade sig tillhöra någon som också gjorde anspråk på frukten, skulle David inte längre kunna plocka den med gott samvete. Och om diskussionen skulle utmynna i att det otvivelaktigt var rätt att plocka, fanns risken att fler skulle börja konkurrera om de bästa frukterna och de lägsta grenarna. Förutsättningarna för både containerletandet och frukt-plockandet var alltså att de tog plats i zoner av oklarhet om vad som kunde anses moraliskt försvarbart, en ovisshet som i sig besatt ett värde.

*

Även om containern för det mesta markerar slutet för varor, blir den i samma ögonblick som någon plockar upp saker ifrån den i stället ett mellanrum, en liminal fas i varans liv, som öppnar upp ett nytt och större spektrum av möjligheter (t.ex. Tur-

ner 1977:95). Kastandet av föremålet frigör det från ett tydligt ägarskap, och därmed från sammanhang, minnen och bestämmningar som tidigare gällt, och ger förutsättningar för ett nytt utforskande. David gjorde sig till brukare av denna liminalitet, genom att aktivt skapa områden av ovisshet kring sina containrar och fruktträd, och genom att på olika sätt manövrera förbi tabun och fördömanden.

Lizette Nilsson skriver i en uppsats om det hon kallar "återbrukare" i Stockholm, det vill säga personer som letar efter saker i grovsoprum och containrar, om hur föremålen länkar samman den som kastat sakerna och den som plockat upp dem. I en transaktion mellan människor som aldrig möts, och som den ena parten inte ens känner till, byter tingen sammanhang från ägodel till skräp, och återigen till ägodel (Nilsson 1995: 16). För David var personerna som kastat sakerna föremål för spekulationer. Vilka var de, och hur kunde det komma sig att de slängt ut fullt fungerande grejer? Funderingarna kunde omsättas i föreställningar om var och när det borde vara bäst att leta efter vissa saker. Dyra saker borde man leta efter på platser där folk hade råd att kasta dem. Och månadsskiften när de flesta flyttlass går var förstås bäst, men kunde man pricka in en vårstädning till exempel skulle det också löna sig. Men frågorna om varför sakerna hamnat i containern gav förstås också upphov till farhågor. Även om de såg fina ut på ytan och tycktes fungera när man provade dem, kunde man inte vara säker på att det inte fanns några dolda fel. För David var containerletandet att betrakta som en konsumtionsform, men i jämförelse med andra, saknade containern många trygghetsskapande faktorer. Man visste ingenting om den förra ägaren, och man fick inget kvitto och ingen garanti-

sedel. Containern var inte skyldig att motsvara någons förväntningar.

Utanför ett gym inrymt i en industribyggnad rev vi bland kartongerna i en container. Tomt. Jag frågade vad som var det bästa han någonsin hittat. Han funderade lite. "Eh, den här skinnjackan tycker jag var jävligt sjyst." "Ja, den är ju jävligt fin faktiskt", svarade jag. "Fast det är ju nån hund eller nånting som har slitit i den här i bak", kommenterade David. Han hade rätt, det var bitmärken efter ett djur

med kraftiga huggtänder i det tjocka lädret. Han fortsatte att berätta om en TV han ganska nyligen gett bort till en kompis. Den var helt felfri, om man undantog att det inte gick att koppla in en video till den. En CD-spelare med växlare för fem skivor höll han också högt, även om det fanns tecken som tydde på att det var glapp någonstans. "Det är väl lite sådär med teknologi, att det är nån hake med det, man kan möjligen leva med det, men det kanske inte är nåt jättefynd." Elektro-

Känn dig fri. Foto: Erik Ottoson.

Smurf i soporna. Foto: Erik Ottoson.

nikprylarna fungerade som en sorts jokrar i leken. Potentiellt kunde de vara värdefulla, men att ta hem dem var en chansning. Något fel fick man räkna med, och i sämsta fall kunde man råka ut för eldsvådor eller elchocker.

Uppe på cyklarna igen for vi mellan husen på Torkelsgatan, där Davids mormor bodde tidigare, och där han gjort många fina fynd genom åren. Nu stod ingen container där. Kanske lika bra, tänkte jag, för han hade tidigare berättat att de boende här var ganska vaksamma och inte så värst overseende. Han hade känslan av att det stod någon bakom varje gardin i de mörka fönstren. Vem kunde veta om någon skulle ringa polisen?

I stället pratade vi om varför det är så kul att leta i containrar.

Annars tycker jag att nåt av det roligaste med containerfynd är... Det är ju inte så att man

hittar så vansinnigt exklusiva grejer i regel. Men däremot kan man ju hitta jävligt otippade saker som kan vara rätt roligt. Som till exempel mina jongleringskäglor som jag hittade. Och häromsistens, strax innan jul. Då hittade jag teatersmink, det är ju superdyra grejer.

Han berättade att han glömt köpa en present att ta med sig när han och hans vänner skulle ha julklappsutdelning en kväll. Han hade tittat i containern, och fått en ovanlig jackpot, massor av olika saker på utklädningsstemat. Lösskäggs, filmblod, clownsmink och mycket annat, varav en hel del i obrutna förpackningar. I stället för att ha en enda present med sig, hade han kunnat ge bort elva-tolv stycken.

UTANFÖR NORMERNA

”Kan du beskriva hur det känns när du kommer fram till en container som verkar

lovande?” David tänkte efter, och svarade småskrattande: ”Det känns som ett melanting mellan att gå på köpfrossa på Ikea och att vara en småtjuv eller nåt sånt där...”

Han fortsatte med att beskriva hur han gick till väga när han kom fram till en container.

Jag tittar ju liksom. Först kollar jag om det verkar vara lovande. Är den full överhuvudtaget? Är den överfull av grejer och verkar det vara... är det bara en massa plast och skräp liksom eller är det bohag så att säga. Sen om jag ser några saker som verkar attraktiva så kanske jag börjar titta mig lite förstulet runt omkring över axeln för att se om det är nån som ska se en, och börjar lägga upp nån slags strategi. Det känns ju litegrann som att man håller på att förbereda en kupp, måste jag ju säga.

Han berättade om hur han fyllde sitt första egna hem med containerfynd. Precis som nu, när vi cyklade igenom Boländerna, hade det varit industrimiljöerna han sökt sig till. Det var spännande att känna sig som en ”outlaw”, som en som definierar sina egna gränser. I mörkret, på nätterna när de flesta sov, erövrade han en sida av staden som andra var för pryda för.

”Vi pratade ju lite om normer i samhället och så...”, sade David när vi lämnat de containertäta områdena och cyklade genom skogen på väg hem till honom. ”Jag kan känna att det fortfarande ligger något av en revolutionär potential i den här sortens livsstil. Eller åtminstone en alternativ livsstil.”

Han berättade att han å ena sidan längtade efter att få börja jobba och tjäna lite pengar, men å andra sidan också kände att man får lägga en orimligt stor del av sitt liv på att tjäna ihop de där pengarna. Containerletandet gav en möjlighet att spara pengar, och därmed frigöra tid till vikti-

gare saker än prylar, menade David. Han skulle säkert sakna det om han slutade, både på grund av spänningen och för att det var bra att kunna få saker gratis.

Men jag tror att har man en gång vant sig vid... containerkonsumtion... alltså jag har inte gjort nåt riktigt överslag och räknat på det, men jag tror ändå att det är ganska stora summor det handlar om. I synnerhet kanske med tanke på kläder. Där måste jag ha tjänat in massor med tusingar.

Vi kom fram till containern i Eriksberg och började riva, och samtalet avstannade i takt med att jaktinstinkten väcktes. ”Där är ju en liten lampa”, sade David. ”Ja, just det”, sade jag. ”Jag tror jag ska ta den.” Den var i grön plast och kunde höjas och sänkas med hjälp av två teleskoprör, liknande radioantennor. David tog min ficklampa och lyste åt mig när jag hoppade ner. ”Du får lämna din roll som iakttagare en stund här”, sade han. Det gjorde jag dock inte helt. Jag försökte lägga märke till vad jag kände och tänkte när jag förberedde mig för att hoppa ned. Alltför skitig ville jag ju inte bli, och inte skada mig heller. Och att komma ned var en sak, men hur skulle jag komma upp igen? Och lampan. Inte var den så jättefin, men den kunde ju vara bra till någonting ändå. ”Funkar den tror du?”, undrade David när jag kommit upp. ”Jag tippar faktiskt på det”, svarade jag. ”Det är nog en sån där sak som man kastar för att man är trött på den.”

”Ska vi summera dagens fynd då”, föreslog jag. ”Jag har hittat en soppsele och en skrivbordslampa.” ”Vad har du fått tag i då?” Han skrattade: ”Det låter inte riktigt lika bra tycker jag. ”Jag har hittat ett par skitiga gräva-i-landet-handskar och en kakburk i rysk babuschka-format, samt två glas som eventuellt är krossade.” ”Och

som möjligen var senapsglas från början”, retades jag. ”Fast jag hävdar ju motsatsen”, sade David. ”Jag hävdar att det här är fina kvalitetsglas.”

LITTERATUR

- Douglas, Mary, 1966. *Purity and Danger: an Analysis of Concepts of Pollution and Taboo*. London: Routledge & K Paul.
- Fredriksson, Cecilia, 1996. ”Loppmarknader och ruiner: om loppmarknadens estetik.” I: Valeri, R. & Nordström, I: (red.). *Tycke och smak ; sju etnologer om estetik*. Stockholm: Carlssons.
- Gregson, Nicky; Brooks, K. & Crewe, Louise, 2000. ”Narratives of consumption and the body in the space of the charity/shop.” I: Jackson, Peter (eds.), *Commercial Cultures; Economies, Practices, Spaces*. Oxford: Berg.
- Hetherington, Kevin, 2004. ”Secondhandedness: consumption, disposal and absent presence. Environment and planning D.” I: *Society and space*. Volume 22.
- Nilsson, Lizette, 1995. *Spänning, skrå och livsstil. En studie av återbrukare i Stockholm*. Uppsats för påbyggnadskurs i etnologi. Stockholm: Institutet för folklivsforskning, Stockholms universitet.
- Turner, Victor, 1977. *The Ritual Process: Structure and Antistructure*. New York: Ithaca.

Åkesson, Lynn, 2003. ”Soporna säger vem du är.” I: *Axess* 2003:7. (www.axess.se)

SUMMARY

The Dumpster and the Value of Uncertainty

Although it is often pointed out that uncertainty can be a source of insecurity and fear, there are also situations when it is a good thing.

David, a man around 30 years of age, maintains an urban resource-landscape consisting of dumpsters where usable things occasionally can be found, and fruit trees of which the legal and moral ownership is unclear. Besides making his excursions exciting and fun, uncertainty acts as a key element that enables him to make use of the resources. This uncertainty revolves around whether harvesting the fruit or picking up things from the dumpster is legally, morally and culturally acceptable or not. If it clearly is not, he will have to stop doing it, and if it clearly is, others may start competing over the goods. He visits the fruit trees and dumpsters secretly, and strives to develop his capacity to deal with feelings of disgust over the sometimes stinking garbage. In this way he is able to maintain this state of liminality and his ability to make use of it.

In the article, David and I take a bicycle tour around his dumpster sites, and while we look for usable things, he tells me about his motivations and experiences.